

Јованка Уљаревић

МУЗЕЈ ТАМЕ

стижу ти
друга четврта пета седма

*хоћеш ли изабра̄ӣи неку
вра̄ӣа̄ т̄а̄ме да̄ т̄ӣ о̄ӣвори*

не затежу кревете као ја
Сапфине ученице
свикле ширити своје
намјере

*хоћеш ли узе̄ӣи неку
на̄ т̄ре̄ӣавицама да̄ т̄ӣ вӣјори*

не плету вериге од мисли
упорне епигонке
струковима ти
намигују

*хоћеш ли њозва̄ӣи неку
муза да̄ т̄ӣ буде*

не мијењају кораке као ја
ђаконијима вичне
дјевичанством те
нападају

стижу и
девета десета тринаеста

*хоћеш ли да са мном
оћћливаи до јућра*

*2. јул 2004.
1:42*

ТИЈЕЛО ТВОЈИХ НЕМИРА

градовима се протежемо
поља избјегавамо
у музеје ријетко навраћамо

бројиш ли мјеста сахрањена
колико ћемо их још обићи
ја им више ни имена не знам

по планинама вриштимо
на полицама библиотека застајемо
квалитетне мемљивости галон
да испијемо

у колико њих ћемо остарити
има ли ичега
допадање твоје да заслужи

не заустављај ме сада
имам књигу вриједнију од Библије
води ме новим градовима

подгријаћу ти јучерашњу самоћу
све сам научила
тишином се тек понекад посијечем
теби повод за приговор пронађем

загризи паучину што спаја нас
не чувам ријечи у чарапама
тумаче мојих страсти растјерај
поткупи дате нам водиче

мрвице нека остану као завјесе
дана у коме окупаћемо се заједно
обући нова одијела
лећи у ковчег
и поклопити га

*10. јул 2004.
18:05*

МЕДУЗЕ УМА

I

увлаче изгажене континенте
у моје кофере
и заповиједају иди даље

возови ноћу само другачије звуче
игибање океана никог се не тиче

на сваки комад моје глади
придође пуна здјела
тек убрале равнодушности

II

наређују не оклијевај
препознатљивост је мирис ломаче

спутавам дах
изненађењу крај да бих одузела
– тебе упозорила

у мојим зебњама
празнина се размножава
очекиваности пут затире

III

не махнитају птице олуји простора да дају
и подрхтавање алги увијек једнако боли

од заборава дом су ми подигли
вршцом с рођења оградили
и све прије мене условили

кључеви врата којима прилазиш
утроби изгубљености
са мношћу предани

22. септембар 2004.
15:44

У НАСЛОЊАЧИ ОД ВИТРАЖА

испружена проводим топлије дане
ушију запушених чаврљањем зрикаваца

маестрал ми у коси
разапиње лист винове лозе

док мука ме не спопадне
одведи ме одавде

штикле су ми наоштрене
као врхови планина

мојих
твојих

нелагодом обложених

*

стасали јесењи акварел
темељно задатак начиње

да сви људи не старе као пеликани
да лако је киван бити и
на одступања комета

све више је
много више

од оног што здруженост двије књиге
мојом руком незготовљене
теби ће одати

8. новембар 2005.
20:16